

Kansanedustaja Jaana Haapainen istahti ruokapöydän ääreen lauantai-aamuna kerrostaloasunnossaan Kalliossa, hörppäsi kahvia muumikuvioisesta posliinimukista ja ryhtyi lajittelemaan hakemaansa postipinoa. Muutaman aikakauslehden jälkeen eteen osui hänelle osoitettu paksu kirje. Jaana ujutti sormensa paperisen läpän alle ja ryhtyi sahaavalla liikkeellä leikkaamaan liimapintoja irti toisistaan. Puolivälissä läppä repesi. Jaana manasi mielessään ja repi kirjekuoren vähemmän hienovaraisella menetelmällä auki. Sisällä oli koneella kirjoitettu kirje sekä hopeinen kaulakoru. Kirjeessä luki: Parahin rouva Haapainen Olen lukenut muinaisen Egyptin kulttuurista ja historiasta kertovan teoksenne Auringonkehrän alla, ja mielestäni se on kerrassaan loistava. Paras tietokirja mitä olen ikinä lukenut. Varsinkin kun olen erityisen kiinnostunut juuri muinaisista korkeakulttuureista. Teos oli paitsi mielenkiintoa herättävä, tarjoten paljon uutta tietoa ja näkökulmia, myös selkeä ja helppolukuinen. Kiitoksena innoittavasta lukukokemuksesta haluan lahjoittaa teille tämän ankh-symbolilla varustetun kaulakorun. Ystävällisin terveisin Salainen ihailija Jaana silmäili kirjettä yllättyneenä. Hän oli opiskellut historiaa yliopistossa ja kirjoittanut väitöskirjan muinaiseen Egyptiin liittyen. Vaikka olikin ollut ylpeä luomuksestaan, ei hän ollut koskaan osannut kuvitella saavansa fanipostia. Jaana tarkasteli korua. Ohuessa hopeaketjussa roikkui pieni hopeinen symboli, joka oli ikään kuin risti jonka yläosassa oli silmukka. Ankh: muinaisten egyptiläisten elämän symboli. Jaana kokeili korua kaulaansa. Se sopi hyvin. Siinä samassa makuuhuoneen ovi aukeni ja Jaanan puoliso Markko raahusti tummansinisessä pyjamassaan aamupalapöytään. Hän huomasi korun Jaanan kaulassa ja kysäisi unisesti: "Milloinkas tuo hely on ilmaantunut?" "Ihan äskettäin. Sain fanipostia. Joku pitää väitöskirjaani mestariteoksena" Jaana ojensi Markolle kirjeen. "No jopas nyt. Ei muuta kun onnittelut", tämä tokaisi. Jaana kiirehti omalle paikalleen eduskunnan istuntosalissa. Oli perjantai-aamu ja eduskunta äänesti uudesta irtisanomissuojaan liittyvästä lakialoitteesta. Puhemies tervehti kansanedustajia ja aloitti kertaamaan lakialoitteen sisältöä. Aloitteen eri kohdista käytiin sanallista kädenvääntöä pitkään ja hartaasti. Kun vihdoinkin tuli aika äänestää lakialoitteesta Jaana huomasi olevansa kovin huonovointinen. Hänellä oli ollut muutamana edeltävänä päivänä hieman huono olo ja päänsärkyä. Niin oli ollut tänään aamulla herätessäänkin, mutta nyt hänestä todella tuntui siltä että hän oksentaisi minä hetkenä tahansa. "Arvoisa puhemies" Puhemies, harmaahiuksinen eläkeiän saavuttanut herra, viittasi Jaanalle puheenvuoron. "Tunnen itseni aika pahoinvoivaksi. Voinko poistua" Puhemies nyökkäsi Jaana poistui istuntosalista. Hän kiiruhti vessaan ja päästyään pöntön ääreen hän oksensi mahansa tyhjäksi hallitsemattomana ryöppynä. Lopetettuaan oksentamisen Jaana huomasi kauhukseen, että oksennuksen seassa oli verta. "Voi hyvä luoja! Mitä helvettiä!?", hän ynähti. Uusi pahoinvoinnin aalto iski samantien aivan yllättäen saaden hänet oksentamaan uuden ryöpyn veristä oksennusta, jonka rautainen maku jäi inhottavana kellumaan suuhun. Lamaannuttavan pyörryttävä olo katkaisi terän pahimmalta paniikilta ja Jaana asettui voipuneena nojaamaan vessakopin seinää vasten. Vapisevin sormin hän kaivoi puhelimen taskustaan ja näppäili hätänumeron. "Hätäkeskus. Kuinka voin auttaa?", topakka naisääni vastasi. "Jaana Haapainen tässä. Olen eduskuntatalon naisten vessassa ja minulta tulee veristä oksennusta. Luulen että saatan myös pian menettää tajuntani." "Pyrkikää pysymään rauhallisena lepäävässä asennossa kyljellänne maaten ja hengittämään rauhallisesti. Lähetämme ambulanssin noutamaan teidät." Kaksi ensihoitajaa ilmaantui parien kanssa vessaan ja löysi Jaanan makaamasta kyljeltään seinää vasten. Hän oli tajuissaan mutta kalpea ja hikinen. Ensihoitajat auttoivat hänet paareille makaamaan ja lähtivät kuljettamaan häntä kohti ulkona odottavaa ambulanssia. Jaana makasi uupuneena sairaalavuoteella. Hänen ylleen oli vaihdettu sininen sairaalan potilasasu ja hopeinen ankh-koru oli riisuttu kaulasta. Ranteessa oli kanyyli, jonka kautta hänelle annettiin

antibiootteja suoraan suoneen. Häntä hoitava lääkäri, nuorehko silmälasipäinen mies, jolla oli tummat lyhyet hiukset, tuli hänen vuoteensa äärelle ohut valkoinen kansio kädessään. Jaanalta oli otettu näytteitä, muun muassa verikoe ja kansio sisälsi tulosteet kokeiden tuloksista. ”Mikä on vointinne?”, lääkäri kysyi. ”Ihan siedettävä. Olen väsynyt ja tuntuu vähän kuumeiselta ja oksettaa. Ei sen kummempaa” Lääkäri nyökkäsi ja avasi kansion. ”Koetulosten ja oirekuvausten perusteella näyttäisi vahvasti siltä, että olette altistuneet radioaktiiviselle säteilylle”, lääkäri kertoi kuulostaen itsekin hämmentyneenä. Jaana tuijotti lääkäriä häkeltyneenä saamatta sanaa suustaan. ”Keksittekö mitään mahdollista lähdettä, joka olisi voinut altistaa kehon säteilylle?”, lääkäri tiedusteli vakavana. ”En ymmärrä. En minä ole koskaan ollut tekemisissä minkään säteilyn kanssa”, Jaana sopersi. Sitten aivan yllättäen kauhea ajatus iski hänen päähänsä. Milloin hänen oireilunsa olivat alkaneet... silloin kun... ei, ei se voinut olla niin. Ja kuitenkin Jaana tiesi, että se oli ainut järkevä selitys. Kaulakoru oli syypää. ”Se kaulakoru joka minulla oli kaulassani. Sain sen hieman yli viikko sitten nimettömältä ihailijalta. Sen on täytynyt aiheuttaa koko tämä jupakka”, Jaana sanoi hiljaa voipuneella äänellä. Lääkäri tuijotti häntä hämmentyneenä. ”Arveletteko että joku on yrittänyt myrkyttää teidät” Jaana nyökkäsi. Poistuttuaan huoneesta lääkäri otti yhteyttä keskusrikospoliisiin ja kaulakoru lähetettiin rikostekniseen laboratorioon analysoitavaksi. Seuraavana päivänä Jaanan sairaalahuoneeseen saapui tummahiuksinen nelikymppinen mies, jolla oli tuuheat viikset. ”Mauno Saumalainen KRP:stä päivää”, tulija esittäytyi. Hän kertoi että rikosteknisen laboratorion mukaan kaulakoru tosiaan säteili, sillä hopeaseos josta se oli valmistettu sisälsi radioaktiivista koboltti-isotooppia. ”Tuleeko mieleenne ketään joka voisi olla tämän takana ja miksi?”, Saumalainen tiedusteli. ”En tiedä kuka se voisi olla, mutta en keksi muuta syytä kuin että kaikki liittyy siihen, että olen ilmoittanut mediassa aikovani pyrkiä pääministerin virkaan, eikä tämä taho selvästi pidä poliittisista näkemyksistäni” ”Aivan tosiaan” Olihan Saumalainen nähnyt joitakin Jaana Haapaisen antamia haastatteluja. Tämä puhui aktiivisesti avomielisyyden puolesta maahanmuuttajia kohtaan. Mutta kenties merkittävämpi johtolanka oli tämän vahva Nato-myönteisyys, mikä taas avasi sen huolestuttavan mahdollisuuden, että jollakulla venäläisellä poliittisesti vaikutusvaltaisella taholla saattaisi olla näppinsä pelissä. ”KRP ryhtyy tutkimaan tapausta poliittisen murhan yrityksenä. Kiitos tiedoistanne. Voin vakuuttaa että saamme syyllisen vastuuseen. Hyvää päivänjatkoa ja toivottavasti paranette pian” ”Hyvää päivänjatkoa ja voimia tutkintaan” KRP:n edustajan lähdettyä lääkäri tuli huoneeseen. Hän vakuutteli että Jaana toipuisi, joskin tämän riski sairastua syöpään olisi korkea vielä vuosia. Jaana mietti mielessään ”salaista ihailijaansa”. Kuolettavasti säteilevän elämän symbolin keksijällä täytyi olla todella sairas huumorintaju.